

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Ponestaje prostora

Amir Brka

Zemlja je uradila svoje.
Ne bismo se mi toga sjetili,
brat i ja,
ali prijatelj nam kaže:
“Smrš'o vam je otac.”
...?
“Sleg'o mu se mezar!”

Bili smo kod grobara,
naručili nišane.
“Ništa ne brinite”,
rekao je,
“sve će u redu da bude.”

Ali mi smo tražili čvrste,
nismo za cijenu pitali.
“Ne bojte se,
ovi su dobri,
od mermera su,
nema im smrti.”

Onda smo im stope kopali,
donijeli smo cement i šljunak.

“Pazite, malo dalje kopajte,
jer mogli biste doći do kosti.”

Znači,
iako je prošla godina,
zemlji treba još.

Koliko joj vremena treba?

Ali mi smo se odmakli
i zapeli smo svojski,
nije to lahko

kao što se obično misli.

Na jednom nišanu pisalo je
da je otac bio turist:
putovao je na Istok.

Mislio sam
to nije neophodno:
ne putovati,
nego pisati.

I mislio sam
na očeve
čvornate nožne palčeve,
pa se još odmaknuo.
Grobar me je vratio.

Imao je nepodnošljivo zelene oči.

Ne znam šta je mislio brat.
On je šutio
i kopao pušeci.

Dok smo pili pivo:
"Bili smo traljavi",
rekao je brat.

Da, ali bit će bolje,
jer to nam je prvi otac
kojeg smo sahranili,
sad iskustva imamo,
rekao sam bratu.

On niti jednoga nije:
mislio je
da je život
Dobro Polje.
Pred smrt,
međutim,
Zlo slutio je.

"Vidiš ljepotu?",
rekao mi je.
"Pogledaj,
moj sine!

Ništa se to
kad umreš
ne vidi."

Posumnjao je,
znači,
u sve drugo
osim tijela
u koje nikada
vjerovao nije.

I tražio je,
stoga,
što deblje
da mu načinimo
utitahte,
ali odmah
da ih vidi -
dok još ima oči.

Ja nisam ništa mogao
(ili samo: ništa).

Onda je išao sam
kod stolara.

“Valja meni ići”,
odgovarao je
kad su ga pitali
kamo se zaputio.

Do tada mislio je
da zna.

Sada mislim
u pravu da je
onaj
što tvrdio je
da grijeh je veći
roditi
nego ubiti.

A mračnjakom su ga
proglasili.

Pascal također
smatra
pesimist da je
optimist
koji razmišlja.

Majka je kući otišla sama.
“Plakat će”,
rekao je brat,

“hajdemo kod nje.”
Ja nisam mogao,
a on me nije shvatio
i ostao je sa mnom
do jutra
da mi objašnjava
kakva sam ja
propalica
ustvari.
Zašutio je tek onda
kada sam ga upitao
sa kojeg on to
stanovišta
mene osuđuje:
iz groblja možda?

I inače se groblje
ubrzano širi,
to sam uočio.

Razmišljao sam dalje o tome
kako će
jednog dana neminovno,
ako se nešto značajno
ne promijeni,
prostora ponestati,
te će se,
prema tome,
presudna bitka budućnosti
između mrtvih i živih odvijati.
A unaprijed sam znati mogao
među potonjima kako će
sve više izdajnika bivati.

©1998 Amir Brka

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.